

Poemul de hârtie

Mihaela Albu

Poemul de hârtie - o casă zidită

La temelie - cuvinte încărcate
temeinic
cu mortar de cerneală
ferestrele - deschise spre lume
ușile - cu încuietori subtile
împrumutate de la bătrâni înțelepți
și ei datori vânduți
altora și mai cu minte
mai cu fală
mai cu albă și impunătoare barbă

Clădirea prinde contur

Câte încăperi?
Câte înțelesuri la această lume
de neînțeles
și încă una în plus -
depozit de îndoieli/ de spaime/
loc de pelerinaj către înlăuntrul
de cuvânt

Liniștea intră și iese prin pereți imaculați

Câte o ușă se deschide
invită păsări de aer
păsări de foc
de pământ/ de cer
păsări speriate
ființe de carne și gând

căzuseră de mult gratiile

tăcerea pietrelor din casa pustie

Curând au venit în vecinătate bogații
alte și alte poeme au ridicat

Ziduri rezistente
din hârtie mult mai groasă
impermeabilă
la toate ploile bogate în neîncredere